

Els "dies"...

Volem dir els dies dedicats: « dia del pare », « dia de la mare », « dia de... ». Ja comença a fer-se una mica difícil de recordar l'eixam de « dies » que, en poc temps ens han anat caient al damunt.

D'alguns se'n pot rastrejar l'origen; d'altres ens fora ben faixuc de trobar-ne l'arrel.

Què pensar-ne d'aquesta allau de « dies »? Ben segur que coses per a tots els gustos. Diem-ne, però, allò que no ens acaba d'agradar.

No ens pot agradar, per exemple, el caràcter comercial — en molts cassos exclusivament comercial — dels dies.

No ens agrada, tampoc, aquest sentit massiu, ramader de la cel·lebració. Ara « toquen » a « dia del pare », ara a « dia de la mare », ara...

Posem-hi, per a acabar, i en connexió amb el caràcter comercial del qual hem fet esment, el fet que la celebració dels « dies » només es tradueix en l'ofrena d'un present. Així s'anuncien els « dies »: regals, i si són cars millor.

Per a fer una bona (?) comunió

Sembla que, com sempre que s'apropa el temps de primeres comunions, es produeix un rar fenòmen diem-ne d'evolució misteriosa del dogma.

Aquelles coses o condicions que són necessàries per a fer una bona comunió ens les diu, ben ben clares i concretes, el catecisme. Sembla, però, que per a una primera comunió la cosa canvia i les condicions augmenten. El catecisme no ho diu, però algun col·legi ho imposa, que cal que el vestit sigui comprat a aquesta o aquella botiga ben concreta, que les sabates siguin d'aquella altra o bé, per tal de simplificar, que tot es compri al mateix col·legi.

Fenòmen ben curiós, sobre el qual caldrà tornar a parlar, i més seriosament per cert.

J.

Pregunta indiscreta

Per a molts pares de família que he conegut, i fins i tot per a moltes educadores i àdhuc alguns educadors, és força difícil, per no dir comprometedor, donar una resposta escaient a la pregunta que el noi necessàriament ha de fer a l'arribar als vuit o nou anys.

Mamà, és veritat que els nens... ?

La reacció de cada mare — i dic la mare perquè és a ella a qui generalment es dirigeix el noi —, és molt diversa i algunes vegades funesta. Per a certes mares, la pregunta suposa un atreviment, una indiscreció, un «descaro» al que no s'havia arribat mai en els seus temps. I vé aleshores la fatal resposta: *Vaja, vaja; i quins amics que tens al col·legi; els nens no parlen d'aquestes coses. Tindrè de preguntar al teu «Padre» quins són els teus companys de classe.* El noi no preguntarà més, però cercarà aleshores adalderament més, que mai satisfer la seva natural curiositat. I serà moltes vegades un company més gran, un xicotàs posat al dia qui, d'una manera poc delicada i generalment obscena, descobrirà el misteriós vel. Això no és un fet possible; és real. Si solament fós possible, no valdria la pena de denunciar el fet i de criticar-lo durament. Altres mares escapoleixen la resposta; « *Nen; no em vinguis amb aquestes coses, que ja t'ho explicaràn quan arribi el temps* ». Ja t'ho explicaràn... qui?

No és tan difícil donar la resposta que els fills demanen, la justa resposta, la sincera resposta que la mare ha de donar serena, sense turbació de cap classe, perquè és la cosa més natural del món que el noi faci aquesta pregunta que té dret de fer.

Hardy Schilgen, famós en tot el món cristià per les seves aportacions pedagògiques sobre aquesta matèria, diu que el diàleg, resumit, podria quedar establert amb aquests o semblants termes: « *Mamà, avui m'ha dit un company que els nois... és cert, mamà? — Sí, fill meu, és cert. Fixa't que quan recem l'Ave Maria li diem a la Mare de Déu: beneït és el fruit del vostre sant ventre, Jesús. — I com pot ésser això? com és això possible? — Quan Déu Nostre Senyor ho creu convenient afaïçona en la mare un ésser molt petit, al qual inton una ànima. Aquest ésser a poc a poc es va fent gran, fins que passat un temps sent la necessitat de néixer. Ara, fill meu, guarda aquest secret, no diguis res als teus companys perquè el naixement dels nens és una cosa molt sagrada. Pregunta'm sempre a mí, perquè aquestes coses les sé jo més bé que els companys i et diré, com avui, la veritat.* »

El noi no necessita més. En aquesta edat, l'omnipotència de Déu ha de prevaldre com idea única. El fill quedarà tranquil i passarà uns anys durant els quals aquest problema no el preocuparà més.

Serà en arribar als tretze o catorze anys quan es despertaran en ell unes noves ànsies, quan necessitarà una educació més completa. Però aquesta nova fase, més difícil i delicada, mereix un capítol apart. — E. P.

(Ve de la pàg. anterior)

ell mateix els dirigeix la paraula. A la nostra Missa Parroquial s'ha procurat donar-li una categoria i una solemnitat, ja en els cants, ja en la participació dels fidels, ja en l'actuació de l'Escolania i de la Schola Cantorum, i al mateix temps s'ha cuidat de que durés, quan és resada (i ho és la immensa majoria de vegades), exactament igual que les altres misses dels festius: Trenta minuts per la celebració, deu per la predicació, cinc per la comunió. Doncs hi ha encara qui es cuida d'aconsellar: « No vagis a Missa de nou, que és ofici; que no deixen resar; que fan fer gimnàsia; que no s'acaba mai; que hi ha apuntador, etc. » Ja sé que molts, inclús dels que no asisteixen a aquesta missa (no hi poden ni hi deuen assistir pas tots els feligresos), no s'han deixat influir per

aquest ambient. No obstant, com és que hi hagi tant pocs militants d'Acció Catòlica a la Missa Parroquial? Hi falten homes, dones, nois i noies, sobretot d'entre les persones piadoses, que senten les coses de la Parròquia. Perquè hi falten? No serà degut a una mica d'influència d'aquesta campanya que hem lamentat fa poc?

Conseqüència — Deixant però com dites per qui pugui assistir-hi el que acabem de fer constar sobre la Missa Parroquial, diem ben alt per tots els cristians que cal no tenir presses indegudes, ni menys exigir-les, en els actes de culte sagrat, doncs les coses santes deuen ésser tractades santament, i les divines divinament, i aquestes presses... no ajuden pas a fer-ho així.

J. C. LL. Prev.